

TÜRK

2020, Yıl/Year: 8, Sayı/Issue: 22, ISSN: 2147-8872

TÜRK Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi

TURUK International Language, Literature and Folklore Researches Journal

Geliş Tarihi / Date of Received: 29.02.2020

Kabul Tarihi / Date of Accepted: 01.04.2020

Sayfa / Page: 15-23

Research Article / Araştırma Makalesi

Yazar / Writer:

Doç. Dr. Mehmet Turgut Berbercan

Çankırı Karatekin Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi

mtberbercan@gmail.com

BEHÇET NECATİGİL VE ŞİİR DİLİ HAKKINDA

Öz

Bu çalışmada, Behçet Necatigil'in Türkçesi, bünyesinde barındırdığı orijinal özellikler çerçevesinde şiir dili üzerinden incelenmiştir. Necatigil, âdeta şifreli sözlere benzeyen, birçoğu devrik yapıda bulunan mısraları ile sıradan insanların sıradan çevrelerini, ruh hallerini, yaşadıkları muhiti kendine has şiir diliyle, yine kendine has şiir algısından geçirerek mısralarında işlemiştir. Okuru şiiri üstünde düşündürerek sosyal gerçeklikleri ortaya sermiştir. Şiirlerinin diliyle bir mahalle ortamını, başta evleri, caddesi ve sokağıyla, kapıdaki eşikteki insanlarıyla, bakkaldan manava çeşitli mesleklere mensup kişileriyle bir şehir manzarası içinde tasvir etmiştir. Bu üslupla sunduğu ince ayrıntıların ardında kuvvetli bir gözlem gücü ve insana odaklanmış bir tarz vardır. Çalışmada, Necatigil'in şiir dili; muhteva, söz dizimi ve söz varlığı özellikleri açısından incelenerek varılan genel tespitlerin ışığında irdelenmiştir. Bu noktada şairin Türk dili ve edebiyatı tarihi içindeki yerine kısa bir bakış atılmış ve önemli hususlar vurgulanmıştır. Neticede, Necatigil'in şiir dünyası içinde kendisinin şekillendirdiği kendine mahsus dil özellikleri, şiir kitaplarından seçilmiş çeşitli şiir parçaları verilmek suretiyle örneklendirilmiştir.

Anahtar kelimeler: Behçet Necatigil, dil, edebiyat, şiir, yazı.

ON BEHCET NECATIGIL AND HIS POETIC LANGUAGE

Abstract

In this study, Behcet Necatigil's Turkish was analyzed in the language of poetry within the framework of the original features it contains. Necatigil, with his verses, many of which are similar to scripted words, many of which are inverted structure, processed the ordinary circles, moods, and the neighborhood they live in with their own poetry language, again with their own sense of poetry. It reveals social realities by making the reader think about his poetry. He depicted the atmosphere of a neighborhood with the language of his poems, primarily with his houses, roads and streets, people at the threshold on the door, people from various grocery stores to markets in a city view. Behind the fine details it offers in this style is a strong observation force and a human-oriented style. In the study, the poetry language of Necatigil; The content is examined in terms of syntax and vocabulary features in the light of the general determinations. At this point, a short overview of the poet's place in the history of Turkish language and literature was given and important issues were emphasized. As a result, Necatigil's unique language features, which he has shaped within the world of poetry, are exemplified by giving various pieces of poetry selected from his poetry books.

Key words: Behcet Necatigil, language, literature, poem, writing.

*Hani bir sevgilin vardı
Yedi sekiz sene önce
Dün yolda rastladım
Sevindi beni görünce.*

...

*Evlenmiş, çocukları olmuş
Seni sordu
Hiç değişmedi, dedim,
Bildiğin gibi..
Anlıyordu*

...

Sana selam söyledi.

1. Giriş: Hayatı

16 Nisan 1916, İstanbul - 13 Aralık 1979, İstanbul (bkz. 1. Resim). Babası İstanbul Sarıyer'in eski müftülerinden Kastamonulu Mehmet Necati Bey, annesi Bedriye Hanım'dır. 2 yaşındayken annesini kaybetti. İlköğrenimine İstanbul'da başladı. Ailevi nedenlerle eğitimine bir süre Kastamonu'da devam etti. Ciğerlerindeki sağlık sorunları bu zamanlarda başladı. Ailesinin tekrar İstanbul'a taşınmasıyla Kabataş Lisesi'nde ortaöğrenimini tamamladı. Kastamonu'da ortaokul öğrencisiyken Türkçe öğretmeni, "Seni Sevmek Gece Gezmek Gibidir", "Bir Ilgaz, er Ilgaz, yar Ilgaz", "Senin yanındayken avuçlarımda / Suda sabun gibi eriyor zaman", "Ey biraz Orta Anadolu" gibi mısraların sahibi Zeki Ömer Defne'dir. Defne, Necatigil'in yazarlık yeteneğini teşviklerinden gelen ilhamla gören ilk kişidir. Necatigil'in çocukluk dönemi, hayatını şekillendiren çeşitli

hadiselerle doludur: annesinin ölümü, Kastamonu ve İstanbul arasında gidiş-gelişlerle geçen zaman, akciğerlerinde rahatsızlığın baş göstermesi gibi. Daha çocuk yaşında dergiciliğe gönül veren Necatigil, “Küçük Muharrir” ismiyle kendi el yazısıyla yazıp çoğalttığı dergisiyle edebiyata başlamış; Akşam gazetesi için yazdığı çocuklar için yazılarla başarılı kalemini konuşturmuştur.

Liseden sonra, Yüksek Öğretmen Okulu edebiyat şubesine devam etmiş, Almanca şubesinden ayrıca dersler almıştır. Kazandığı bir bursla gittiği Almanya Berlin’de Almandasını ilerletmiştir. 1940’da Öğretmen Okulu’ndan mezun olunca Kars Lisesi’nde edebiyat öğretmenliğine başlamıştır. Ciğerlerinden rahatsızlığı sebebiyle Kars’tan daha sıcak bir yer olarak bir süre Zonguldak’a, daha sonra 1943’te, İstanbul’a, Pertevniyal Lisesi’ne tayin edilmiştir. İzmir’de yedeksubaylık vazifesi bitince mezun olduğu Kabataş Lisesi’ne edebiyat öğretmeni olarak atanmıştır (1945).

1. Resim: Behçet Necatigil (1916-1979)

2. İnceleme:

2.1. Eserleri

İlk şiiri 1935’te Varlık dergisinde çıkmıştır. 1945’te ise ilk şiir kitabı “Kapalı Çarşı” yayınlanmıştır. İstanbul’da öğretmenliğe devam ederken bir yandan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı bölümüne devam etmiş, fakat bu tahsili yarıda kalmıştır. 1949’da Edebiyat Fakültesi öğrencisi stajyer öğretmen Huriye Korkut ile evlenmiştir. 1951’de kızı Sema, 1957’de ise ikinci kızı Ayşe doğmuştur. İstanbul Beşiktaş’ta, eski adı Camgöz Sokağı olan sokakta oturmuştu. Sokağın şimdiki ismi “Behçet Necatigil Sokağı”dır; aşağıdaki resimde, 11 Şubat 1999 Perşembe Hürriyet Gazetesi “İstanbul” ilâvesinde, haberi verilmiştir (bkz. 2. Resim):

2. Resim: 11 Şubat 1999 Perşembe Hürriyet Gazetesi "İstanbul" ilâvesindeki haber

Son görev yeri Çapa Eğitim Enstitüsü'nden sonra, 1972'de emekli olmuş; 1979'daki vefatına kadar, evinde yazıları ve çalışmalarıyla meşgul olmuştur. Necatigil, iki önemli ödülün de sahibidir. 1957'de "Eski Toprak" ile "Yeditepe Şiir Armağanı"nı, 1964'te ise "Yaz Dönemi" ile "Türk Dil Kurumu Şiir Ödülü"nü kazanmıştır. Vefatından sonra, 1980'den itibaren "Necatigil Şiir Ödülü" ismiyle şiir yarışması yapılmaktadır. Eserlerinden başlıcaları; şiir kitapları: Kapalı Çarşı (1945), Çevre (1951), Evler (1953), Eski Toprak (1956), Arada (1958), Dar Çağ (1960), Yaz Dönemi (1963), Divançe (1965), İki Başına Yürümek (1968), En/Cam (1970); "de" yayınlarından çıkmış "Behçet Necatigil Şiirler" isimli kitap, toplu halde 6 kitabını içermektedir (bkz. Necatigil, 1970); 1970'li yıllarda, Zehra (1973), Karalar Aklar (1975), Beyler (1978), Sevgilerde [Seçmeler] (1976); radyo oyunları da vardır: Yıldızlara Bakmak (1965), Gece Aşevi (1967), vd.; ayrıca edebiyat tarihi açısından kıymetli antolojileri bulunmaktadır: Küçük Mitologya Sözlüğü (1957), Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü (1960), Edebiyatımızda Eserler Sözlüğü (1979).

2.2. Dili

Düzyazı ve özellikle mektup türünde de örnekler vermiştir; fakat Necatigil'in şairliğinden sonra gelen önemli bir diğer yanı, başta Knut Hamsun olmak üzere (meselâ "Dünya Nimeti" [bkz. Hamsun, 1992]), Otto Spies, Thomas Mann, Stefan Zweig, Heinrich Heine vs. Alman yahut İskandinav edebiyatından kalemlerin eserlerini Türkçeye kazandıran çevirmen kimliğidir. Bunun yanında Osmanlıcadan çeviri de yapmıştır (Örneğin, 1890 tarihli Osmanlıca taş baskı Tûtînâme'yi [kökeni Eski Hint olan Sanskritçe Sukasaptati isimli eserden 14. yüzyılda Nahşebî tarafından Farsça aranje edilmiş, sonrasında Türk edebiyatına kazandırılmış; ayrıca 19. yüzyılın ilk yarısında Farsçadan İngilizceye ve G. Rosen tarafından Almancaya da çevrilmiş bir eserdir (bkz. Rosen, 1978). Egzotik, fantastik ve fantezik yönleriyle "Bin Bir Gece Masalları"na benzer] sadeleştirerek kendi üslubuyla yorumlamış ve Türkiye Türkçesine aktarmıştır (bkz. Necatigil, 2014). Bu kitaptaki giriş kısmı Türk edebiyatı tarihi ve tabii Türkoloji için önemli bir inceleme örneğidir. Bilgiye göre

P. N. Boratav, Keşfü’z-Zünun’da Katib Çelebi’nin tespitine istinaden, Tûtînâme’nin Kanuni Sultan Süleyman döneminde Türkçeye aktarıldığını bildirmiştir (P. N. Boratav, 1946: 216). H. Yavuz ve A. Tanyeri’nin ortak çalışması “Bütün Eserleri” Necatigil’in tüm eserlerini, yayınlanmayan şiirleri ve dergilerde çıkan mülâkat, söyleşi türündeki konuşmaları, konferansları ile beraber sunan çok önemli bir kaynaktır (bkz. H. Yavuz ve A. Tanyeri, 2013). Aşağıda, Necatigil’in dili; muhteva, söz dizimi ve söz varlığı açısından aşağıda değerlendirilmiş ve özellikle, bu çalışmanın temel odak noktası olan şiir diline genel nitelikleri çerçevesinde bir bakış atılmış, şairin diline mahsus dil özelliklerine dikkat çekilmiştir:

2.2.1. Muhteva

Necatigil’in dili genel olarak iki çerçevede değerlendirilebilir: şiir dili [poetic] ve çeviri dili (özellikle çevirilerinde kullandığı düzyazı dili [prosaic]). Burada Necatigil’in Türkçesi, orijinal özellikleri bünyesinde barındırması sebebiyle özellikle şiir dili üzerinden incelenmiştir. Şifreli sözlere benzeyen çoğu devrik yapıya sahip mısraları şairane söyleyişten bilinçli bir şekilde uzaklaştırarak sıradan insanların sıradan çevrelerini ve ruh hallerini; hassas, hayatta ezilmiş, çoğu zaman yoksul veya mutsuz insanların yaşadığı muhitlere mahsus manzaraları, kendine özgü şiir diliyle, yine kendine ait algı prizmasından geçirerek işlemiştir. Okura, “Bu da bir şiirde olur mu?”, “Neden böyle yazmış?” sorularını sordurarak şiiri üstünde düşündürür ve sosyal gerçeklikleri çıplak gözle gören fakat bu gerçeği değiştirme müdahalesi içermeyen bir solukla şiir iklimini yansıtır. Bir mahalle ortamı, muhtemelen Beşiktaş’ta olmalı; caddede, sokakta, kapıda, eşikte, bakkaldan manava bir şehrin köşesinden, unutulmuş sanılan bir yerde, şiirinde insan ve sokak manzaraları sunarak hatta şehir evlerinin içini, insanlarını; sokak satıcılarını anlatarak yürüyen bir şair tablosunun merkezindedir.

*Hırs bürüdü gözümü, ömrüm bencil.
Sen dur hele yoksul, ben senden önce
Sıra ölüme gelince sen benden önce.
Yalılar köşklerim var, atlas döşeklerim var,
İşlerim yolunda.
Titremez kılım, toplar elim, gül bahçesi yerim,
Yârim koynumda
Dünya hırsı yârim kayıtsız, bencil*

... (“İnsan Saat”, Eski Toprak: 34)

Şiirde çok benimsediği bir tema olarak “ev”i, evle ilgili hallerden (evi bir isme benzeterek o dönemde dilbilgisi öğretiminde kullanılan “ismin beş hali” terminolojisini kullanmak suretiyle [Şairin ifadeleriyle: “yalın hali” (bomboş ev), “i hali” (sabah), “e hali” (gün boyu), “de hali” (saadet), “den hali” (uzaksınız)] hareketle şiirinde işlemiştir [“Evin Halleri”, Evler: 6-7]). Bu tarz ile duvardan mindere, aceleyle evden çıkan bir işçinin/çalışanın toplamaya fırsat bulamadığı yatağına varana kadar, hüznü bir gözlemlerle pek çok ince ayrıntıya şiirlerinde odaklanmıştır. Edebiyat öğretmenliğinin getirisi olarak, poetikasında klasik edebiyatla haşır neşir olmanın sağladığı entelektüel bakış ve eski şairleri mısralarda telmih, Frig kralı Tantalos’un dallarından (bilindiği gibi Kral Tantalos, oğlunu pişirtip tanrılara ziyafet sunan, bu duruma kızan tanrıların ceza olarak kafasının üzerinde meyve dalları çıkarttığı, fakat kafasındaki dallarda çıkan meyveleri uzanıp

iyemeyen, yerdeki suyu dallar yüzünden içemeyen, oğlunu öldürdüğü için lanetlenmiş, sonsuza kadar aç ve susuz kalmaya mahkum edilmiş bir kraldı) Garibname şairi 14. yüzyıl Anadolu Türk münevveri Aşık Paşa'ya ve Yunus Emre'nin mısralarına ulaşan Anadolu ve Türkçeci bir tutum önemli yer tutar. Bu tutum “abdal” tipine, Ferhat'la Şirin, Aslı'yla Kerem ve Yusuf'la Züleyha'ya değin halk anlatılarına, efsanelere uzanır; Divan edebiyatının Hayyam, Fuzulî, Şeyh Galib gibi meşhur simâlarını unutmaz (Gider yol bir Gâlib'e, Yunus'a / Ama bu ne çok ölü ağlar güç [“Ölü”, Yaz Dönemi: 20]); Eski Mısır, Pompei, Kaknüs ve Arkadya gibi, mısralarında antik/mitolojik isimleri de misafir eder. Biçimde özgürlük taraftarı olup kafiyeden âzade olarak, zaman zaman ses oyunlarına, aliterasyonlara başvurmuştur. Şiir bentleri (clause) kabul edilebilecek birimler arasında, mısra sayısı bakımından simetri görülebilmektedir. “Divaçe” isimli şiir kitabında, belki de geleneksel Türk şiirinin biçim tutkusuna bir tepki olarak “Kasideler” ve “Gazeller” başlıklı bölümler açmış, fakat bu bölümlerin içine yerleştirdiği sıra dışı başlıklara sahip şiirlerde (“Şiir Döllemesi” şiiri gibi, bkz. Divaçe: 6-7), muhtevada yer tutan ne bir kaside ne de bir gazel örneği bulunmaktadır.

*Yürür Ferhat'la Kerem bir seraba
Diz yorgun yol uzun
Şirin'e susamış Aslı'ya acıkmış
Kavuşurlar bu mıydu
Kan iter bıkmış (“Kan”, Eski Toprak: 45)
Vurur yolda giderken.
Ve durgun en şen sofralarda bile.
Tantalos'un dalları gibi gece yarısı
Çekilir geriye, uykular insafsız.*

...
*Çok gördüler mi sizin olsun demeyi
Aşık Paşa öğretti:
“Acı dirliğim isteyen
Tath dirilsin dünyada”
Çok bunaldınız mı dilinizde bu beyit
Hırslar da boşuna
Paralar da kavgalar da boşuna
“Bir hastaya vardın ise
Bir yudum su verdin ise”
Yunuuuus, Yunus*

... (“Sahipsiz Gölge”, Eski Toprak: 37)

2.2.2. Sözdizim ve Anlam

Necatigil'in şiirinde asıl göze çarpan dil unsuru, buna bir dil oyunu da denebilir, Türkçenin söz varlığını ve dilbilgisini çok iyi bilen bir ustalığa sahip olmasının kıvraklığıyla devrik cümleleri belli bir kural dahilinde mükerrer kullanması, mısralar arasında cümleleri devrik bir şekilde bölmesidir. Bu özellik, bilhassa kısa tutulmuş mısralara sahip şiirlerinde görülmektedir. Yüklem sona alınmadığı ya önde ya da ortada bulunduğu bu şiir cümlelerinde, yüklemle beraber önce verilecek anlam bütününe esas yargısı ortaya konur; sonra esas yargıyı açıklayan veya tanımlayan bir yardımcı ifade getirilir. Bu ifade, şiir cümlesinin öznesi, nesnesi, tümleci veya zarfı olabileceği

gibi bir arasöz de olabilir; bir söz grubu parçası, tümce ya da cümlecik halinde bulunabilir. Bu tarz, Necatigil’de çok belirgindir. Aşağıda verilen “Sevgilerde” şiirinden (Eski Toprak: 61) alınmış mısralarda, hemen hemen çoğu şiirinde kullandığı bu üslup özelliği belirgin bir şekilde (parantez içindeki açıklamalı cümlelerle birlikte) örneklendirilebilir:

Sevgileri yarınlara bıraktınız / Çekingen tutuk, saygılı

(Çekingen, tutuk ve saygılı sevgileri yarınlara bıraktınız [sevdalanmayı ertelediniz])

Çirkindi dar vakitlerde bir sevgiyi söylemek

(Dar vakitlerde [kısa, müsait olunmayan zamanlarda] sevgiyi söylemek [aşkı itiraf etmek] çirkindi [kötü bir davranış olarak görüldü])

Gizli bahçenizde / açan çiçekler vardı, / Gecelerde ve yalnız

(Gizli bahçenizde, geceleyin açan yalnız çiçekler vardı)

Necatigil’in şiirindeki bir başka dil oyunu, kelime sembolizminden yararlanması, parça-bütün veya iç-dış ilgisinden yararlanarak mürsel mecazlara yani ad aktarmalarına (metonymy) başvurmasıdır. Aşağıda verilen “Çalar Saat” şiirinde (Eski Toprak: 10) [Parantez içindeki açıklamalı cümlelerle sembolizm ve ad aktarmaları gösterilmiştir]:

...

Koştı yokuş aşağı rengi atmış bir şapka

(Yokuş aşağı, rengi atmış şapkalı bir adam koştu)

Çanta, gözlük.

([Arkasından] çantalı ve gözlüklü bir adam daha)

Bir eski atkı, adımları yavaş,

(Öte yandan bir eski atkılı, adımları yavaş birisi daha geçti)

Uçar gibi hafif, bir küçük önlük.

(Hafifçe, sanki uçuyor gibi, önlüklü bir çocuk geçti)

Uzun yolunda yayan, basıp gitti bir tüttün;

(Uzun yolunda yaya olarak, sigara içen bir adam hızla geçti)

Bir dolu otobüse sığıdı son yolcu, bir ruj,

(Dolu bir otobüse, son yolcu olarak rujlu bir kadın bindi)

Yetiştirdi tramvaya kahve rengi solgun,

(Kalkan tramvaya kahve rengi solgun [kıyafetli] birisi yetiştirdi)

Lacivert buruşmuş.

(Bu kişinin lacivert pantolonu buruştu)

Yatakların sıcaklığı arkalarda yetim,

([İşe koşturan bu insanların evlerinde bıraktıkları] yatakların sıcaklığı arkalarında yetim gibi kalmıştı)

Başladı ormanda yarış.

(Başladı [orman=] hayatta [yarış=] mücadele)

Girdiğim koşuda ben de senin gibiyim

([Hey, sokakta, otobüste, tramvayda gördüğüm insan!] hayat mücadelesinde [=koşuda] ben de senin gibiyim,)

Bir kanadı kırık kuş.

(Kanadı kırık [= yorgun, ezik, mutsuz] bir kuş gibiyim)

2.2.3. Söz Varlığı

Şiirlerinde seçtiği kelimelerin bazıları günlük hayattan, bazılarıysa kendi aile çevresinden, halk kültüründen, incelediği halk edebiyatı numunelerinden edindiği gerçek (= ‘eski, hakiki kökten gelen’ anlamıyla ‘öz’) Türkçe kelimeler olarak karşımıza çıkmaktadır. Şiirin asla önceden kestirilemeyen akışı içinde, ansızın bu kelimelere rastlamak mümkündür. Bu husus da şairin Türkçeye karşı sevgisini yansıtan dikkat çekici tutumunu arz etmektedir. Arapçaya ve Farsçaya yahut Fransızcaya ve İngilizceye meyletmek bilgiçliğinin/görgüsüzlüğünün/aşağılık kompleksinin Necatigil’de bulunmadığı, aksine “Türk”çeci bir tavırla içten şekilde, mensubu olduğu milletin hakiki diliyle edebiyatını oluşturduğu görülmektedir. Kelimelerden bazıları, geçtikleri şiirin ismi, şiir kitabı ve sayfa numarasıyla alfabetik olarak verilmiştir: alırsız satarsız “alışverişsiz, (halk tabiriyle: eyvallahı olmadan)” (“Alırsız”, İki Başına Yürümek: 8), benildemek “şaşırmak, afallamak vb” [Eski Türkçe “belingle-”den “ürkmek, korkmak”] (“Çalar Saat”, Eski Toprak: 9), betik [Eski Türkçe “bitig”den “yazı, kitap”] (“Mekik”, “Divan”, Divançe: 18), didmek “tınaklamak; ince parçalara bölmek” (“Giz”, İki Başına Yürümek: 12), güzelleyin “güzelce” (“Divan”, Divançe, 34), içit “içki” (“Onlarda”, En/Cam: 13), küskü “ucu sivri demir” (“Dar Dörtgende Günler”, Eski Toprak: 70), sası “kokuşmuş, pis kokulu” [Eski Türkçe “sasığ”dan “çürümüş, kokuşmuş”] (“Küf”, Yaz Dönemi: 9), tepsermek “kabarıp pul pul dökülmek” (“Astar”, Eski Toprak: 60), yedi- “yanında, beraberinde götürmek” (“Yapışkanotları”, Eski Toprak: 26) ...

Çoklarından düşüyor da bunca

Görmüyor gelip geçenler

Eğilip alıyorum

Solgun bir gül oluyor dokununca

...

Alıp alıp geliyorum, uyumuyor bütün gece

Kımıldıyor karanlıkta, ne zaman dokunsam

Solgun bir gül oluyor dokununca.

(“Solgun Bir Gül Dokununca”, Yaz Dönemi: 34-35)

3. Sonuç

Behçet Necatigil; Cumhuriyet dönemi Türk şairleri arasında, kendisinden önceki ve çağdaşı şairlerden farklı olarak kendine mahsus bir tarz yaratmış ve bu tarzıyla kimseye benzemeyen sıradışı bir üslup oluşturmuş önde gelen şairlerden biridir. Yeni imgelerle örülmüş muhteva anlayışı, Türk dilinin sözdizim ve anlambilim dairesine giren yaratıcı imkânlarından yararlanarak geliştirdiği üslup yapısı, Necatigil'i diğer şairlerden ayıran belirgin özelliklerdir. Şiir dilindeki muhteva, söz ve anlam düzeni, geliştirdiği üslup yapısının temel taşlarıdır. Muhtevada, şiirde geçmesi beklenmeyen imgeleri simgesel olarak kullanıp şiir diline yerleştirmesi, çok şairâne bir söyleyişten kasıtlı olarak uzak kalması söz konusudur. Seçtiği kelimelerin şiir cümlesi içindeki dizimi ve kelimelerin tek başına yahut bir araya gelince oluşturdukları anlam olaylarından yararlanılması noktalarında, Türk dil bilgisinin imkân sınırları içinde kalmış; fakat tamamen kendi koyduğu şiir dili kuralları çerçevesinde hareket etmiş ve bu yolla yenilik gerçekleştirmiştir. Ayrıca, şiir dilinde görülen söz varlığı unsurları ile modern Türk şiirine yeni söz ve ifadeler kazandırmış, belli bir esin kaynağı oluşturarak şairler üzerinde açıkça görülen etkiler, izler bırakmıştır.

Kaynaklar

- Boratav, P. N. (1946). *Halk Hikâyeleri ve Halk Hikâyeciliği*. Ankara: Milli Eğitim Basımevi.
- Hamsun, K. (1992). *Dünya Nimeti I-II*. Dünya Edebiyatından Seçmeler: 6, Çev. B. Necatigil, İstanbul: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları.
- Necatigil, B. (1970). *Şiirler*. İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (1968). *Evler (Şiirler)*. 2 bs., İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (1965). *Eski Toprak (Şiirler)*. 2. bs., İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (1968). *Yaz Dönemi (Şiirler)*. 2. bs., İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (1965). *Divançe (Şiirler)*. İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (1968). *İki Başına Yürümek (Şiirler)*. İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (1970). *En/Cam (Şiirler)*. İstanbul: de Yayınları.
- Necatigil, B. (2013). *Şiirler / Bütün Yapıtları*. Haz. H.Yavuz ve A. Tanyeri, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Necatigil, B. (2014). *Tûtînâme (Behçet Necatigil'in Türkçesiyle)*. İstanbul: Can Yayınları.
- Rosen, G. (1978). *Nakshabi, Tûtînâme (Das Papageienbuch)*. Zurich: Manesse.